

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/1157 van 31 mei 2016
in de zaak 1213/0638/SA/5/0624

In zake: de heer **Patrick VAN NOTEN**, wonende te 2930 Brasschaat, Het Innemen 63

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het departement RWO, afdeling Antwerpen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Willem SLOSSE
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 64 bus 2
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de nv **MOBISTAR**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Pascal MALLIEN
kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Meir 24
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 30 mei 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement RWO, afdeling Antwerpen, van 12 maart 2013, waarbij aan de tussenkomen partij onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de bouw van een telecommunicatiestation en een multi-operatorenbuispyloon met een hoogte van 30 meter.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 2930 Brasschaat, Lage Kaart 462 en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie G, nummer 79D2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Met het arrest van 28 januari 2014 met nummer S/2014/0021 heeft de Raad de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen en de behandeling van de vordering tot vernietiging toegewezen aan de eerste kamer.

Voormeld arrest van 28 januari 2014 is aan de verzoekende partij betekend met een aangetekende brief van 4 februari 2014.

De verzoekende partij heeft, overeenkomstig artikel 4.8.19, tweede lid VCRO, met een aangetekende brief van 13 februari 2014 tijdig een verzoek tot voortzetting ingediend.

2.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De procespartijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 2 september 2014, waarop de vordering tot vernietiging werd behandeld en de zaak in beraad werd genomen.

Bij beschikking van 11 april 2016 heeft de voorzitter van de Raad het beroep vervolgens toegewezen aan de vijfde kamer.

Bij tussenarrest van 22 april 2016 heeft de voorzitter van de vijfde kamer de debatten heropend teneinde het beroep *ab initio* te hernemen voor de anders samengestelde zetel.

3.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 10 mei 2016.

Kamervoorzitter Pieter Jan VERVOORT heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Astrid GELIJKENS die *loco* advocaat Willem SLOSSE verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Pascal MALLIEN die verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

De verzoekende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

De verzoekende partij bezorgt met e-mailberichten van 4 mei 2016 en 8 mei 2016 nog aanvullende conclusies.

De verwerende partij verzet zich ter zitting tegen de neerlegging van aanvullende conclusies en vraagt de wering uit de debatten van deze stukken.

De rechtspleging voor de Raad voorziet in de regel niet in de mogelijkheid om, tussen het indienen van de wederantwoordnota en de zitting waarop de vordering tot vernietiging wordt

behandeld, nog bijkomende nota's neer te leggen ter aanvulling van het inleidend verzoekschrift en de wederantwoordnota.

De verzoekende partij toont bovendien niet aan dat deze aanvullende conclusies aangelegenheden van openbare orde betreffen die niet in het inleidend verzoekschrift of de wederantwoordnota hadden kunnen worden gevoegd, zodat de aanvullende conclusies dan ook uit de debatten dienen geweerd te worden.

IV. TUSSENKOMST

De nv MOBISTAR verzoekt met een aangetekende brief van 15 november 2013 in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 18 november 2013 de tussenkomende partij toegelaten tussen te komen.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

V. FEITEN

Op 7 november 2012 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de tussenkomende partij bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het oprichten van een multi-operatorenbuispyloon met een hoogte van 30m. Aan de voet van de pyloon worden de nodige technische installaties geplaatst. Het geheel wordt afgesloten door een maasdraadafsluiting”*.

Het perceel is, volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgesteld gewestplan 'Antwerpen', gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch in een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 23 november tot en met 24 december 2012, dient de verzoekende partij laattijdig een bezwaarschrift in. Vier bezwaarschriften, waarvan twee individueel en twee collectief, zijn tijdig ingediend.

Het agentschap Onroerend Erfgoed Antwerpen, afdeling archeologie, adviseert gunstig op 14 november 2012.

De gemeentelijke milieudienst adviseert gunstig op 26 november 2012.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert gunstig op 11 februari 2013.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Brasschaat adviseert gunstig op 11 februari 2013.

De verwerende partij beslist op 12 maart 2013 als volgt onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning te verlenen:

“ ...

BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Deze beoordeling — als uitvoering van art. 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling en met oog voor de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen - houdt rekening met de volgende criteria als uitvoering van art. 4.3.1. van de codex:

- functionele inpasbaarheid*

Een zendstation is een installatie dat als iets van openbaar nut en algemeen belang kan worden beschouwd.

De meeste gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen behoren in principe tot de normale uitrusting van het woongebied.

Een verdere differentiëring van het woongebied is in de meeste gevallen op gewestplanniveau niet mogelijk wegens de kleine oppervlakte die deze instellingen innemen.

Er moet derhalve naar gestreefd worden om de gemeenschapsvoorzieningen en de openbare nutsvoorzieningen, welke in directe relatie staan met de woonfunctie, in te planten in het woongebied. Hierdoor kunnen deze inrichtingen hun specifieke taak naar behoren vervullen.

Dit is overigens perfect mogelijk door toepassing in de woongebieden volgens het gewestplan. Deze bepaling bestemt woongebieden immers ook voor openbare nutsvoorzieningen, en dit onder de enkele voorwaarde dat ze verenigbaar moeten zijn met de onmiddellijke omgeving.

- mobiliteitsimpact*

niet van toepassing

- schaal*

De pyloon wordt ingeplant tussen bestaande gebouwen en achterliggend van de weg.

Hierdoor is deze geïntegreerd in de omgeving van de gebouwen.

- ruimtegebruik en bouwdichtheid*

De site neemt op zich een beperkte ruimte in en wordt ingeplant op een bestaand aangesneden stuk grond. Hierdoor kan er gesteld worden dat er zuinig met de ruimte omgesprongen wordt.

- visueel-vormelijke elementen*

Rekening houdend met de bestaande bebouwing, de ligging in een dorpscentrum, de inplanting op een achtergelegen terrein. Het feit dat de beoogde constructie een bouwwerk van openbaar nut is, waarvan de inplanting noodzakelijkerwijze in de buurt van de gebruikers dient te gebeuren, en dat het uitzicht in grote mate verzacht door de aanwezigheid van de loodsen op het perceel en het groen rondom dat perceel, kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat de impact van de inplanting van de constructie

beperkt zal zijn.

De installatie maakt deel uit van een telecommunicatienetwerk waarvoor de hogere overheid licentie verleent en deze beoogt de geografische continuïteit van dit netwerk. Er dient eveneens vastgesteld dat na belangenafweging het nadeel van een eventuele visuele hinder niet opweegt tegen het nadeel voor de gebruikers binnen deze zone.

Anderzijds is het project van algemeen belang waarbij dit laatste gegeven van doorslaggevende waarde is. In dit, en andere gevallen, overstijgt het openbare belang de privé belangen voor wat een eventuele visuele vervuiling betreft.

- cultuurhistorische aspecten*

niet van toepassing

- het bodemreliëf*

niet van toepassing

- hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen*

Buiten een beperkte visuele impact zijn er aan de handelingen geen hinderaspecten verbonden. Ook is er geen impact voor het gebruiksgenot van de omliggende eigendommen. Ook op het vlak van veiligheid stelt zich geen probleem. Het zendstation wordt immers afgesloten met een omheining en is enkel toegankelijk voor daartoe bevoegde personen.

Op het vlak van de gezondheid voor de omgeving van de goede ruimtelijke ordening.

Overeenkomstig artikel 4.3.1., § 2, 1° VCRO is deze beoordeling enkel nodig voor zover noodzakelijk of relevant. In het Vlaams gewest is intussen een normering tot stand gekomen.

Het besluit van de Vlaamse Regering van 19 november 2010 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne wat betreft de normering van vast en tijdelijk opgestelde zendantennes voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 GHz, werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 13 januari 2011. Twee ministeriële besluiten, die verdere invulling geven aan deze regeling, werden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 16 februari 2011. De website, waarmee conformiteitsattesten kunnen worden aangevraagd, is operationeel. Dit besluit van de Vlaamse Regering legt gezondheidsnormen vast.

Overeenkomstig het nieuw ingevoegde artikel 6.9.2.2 § 1 van Vlarem II is de exploitatie van een vast opgestelde zendantenne verboden zonder conformiteitsattest, behoudens in de gevallen vermeld in artikel 6.9.2.2 §§ 2 en 3 van Vlarem II. Tegelijk wordt een stralingsnorm vastgelegd van 3 V/m per vast opgestelde zendantenne (zoals terug te vinden in artikel 6.9.2.1 § 1 van Vlarem II) en een cumulatieve norm van 20,6 V/m (zoals terug te vinden in artikel 2.14.2.1 van Vlarem II). Dit betekent dus dat de exploitatie van een vast opgestelde zendantenne verboden is, tenzij wanneer de bevoegde overheid daarvoor een conformiteitsattest aflevert. Overeenkomstig artikel 6.9.2.5 van Vlarem II kan dergelijk conformiteitsattest alleen worden afgegeven wanneer aan verschillende

voorwaarden is voldaan.

De vergunningverlenende overheid kan er dan ook in alle redelijkheid van uitgaan dat het gezondheidsaspect voldoende onder controle is en het verlenen van deze stedenbouwkundige vergunning niet in de weg staat. Een in concreto onderzoek is derhalve niet vereist.

ALGEMENE CONCLUSIE

De aanvraag is stedenbouwkundig aanvaardbaar en kan vergund worden omwille van bovenvermelde redenen en regelgevend kader op Vlaams niveau omtrent de stralingsnorm.

...

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geeft de vergunning af aan de aanvrager, die ertoe verplicht is:

1° het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar per beveiligde zending op de hoogte te brengen van het begin van de werkzaamheden of handelingen waarvoor vergunning is verleend, ten minste acht dagen voor de aanvatting van die werkzaamheden of handelingen;

2° er dient voldaan te worden aan het Besluit van de Vlaamse Regering tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne wat betreft de normering van vast en tijdelijk opgestelde zendantennes voor elektromagnetische golven tussen 10 MHz en 10 GHz.

...

Dit is de bestreden beslissing.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt over de tijdigheid van haar beroep bij de Raad:

“ ...

Gezien het schrijven van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in haar e-mail van 27 mei en 28 mei 2013 (zie bijlage bewijsstuk nr. 1 - 2 blz. -) heeft gesteld dat ik nog een verzoekschrift kan indienen tot 45 dagen na het uithangen van de juiste procedure door de gemeente, zijnde de datum van 19 april (dus + 45 dagen), hetzij 45 dagen na het schrijven van de provincie met mededeling van haar besluit dat mijn beroep ‘zonder voorwerp’ werd geklasseerd, zijnde datum 25 april 2013 (dus + 45 dagen, zie brief in bijlage bewijsstuk nr. 2), ook al stelde de provincie dat ik geen fout heb gemaakt gezien ik de instructies had gevolgd van de deputatie dat ik de “de procedure die het gemeentebestuur” ter plaatse had uitgehangen (zie bewijsstuk nr. 3 – 5 foto’s - + bewijsstuk nr 4 - 1blz. -, zijnde het artikel met de feiten, verschenen op maandag 27 mei 2013) diende te volgen omdat ik anders een procedurefout zou maken, ook al had de gemeente de foute procedure uitgehangen .. (zie mijn artikel over “procedurefouten”

bewijsstuk nr. 5 - 1 blz. - verschenen in de pers op 22 april 2013, de week na de indiening van het Beroep bij de Provincie, waar de feiten zoals zij zich hebben voorgedaan staan beschreven.)
...

2.

De verwerende partij stelt als volgt dat de verzoekende partij laattijdig beroep heeft ingesteld bij de Raad:

“ ...

Verzoeker vraagt de schorsing en vernietiging van de vergunning d.d. 12 maart 2013.

Conform het attest van aanplakking (stuk nr. 8) en de verklaring van de aanvrager MOBISTAR NV (stuk nr. 9) werd deze vergunning aangeplakt op 21 maart 2013.

De foto gevoegd bij deze verklaring toont inderdaad de duidelijke aanplakking van de bekendmaking aan.

Aldus dient er van uitgegaan te worden dat de beroepstermijn een aanvang nam op vrijdag 22 maart 2013, om 45 dagen later te eindigen op zondag 5 mei 2013, verlengd tot maandag 6 mei 2013.

Aangezien het verzoekschrift van verzoeker dateert van 30 mei 2013, en bij Uw Raad ontvangen werd op 31 mei 2013, is het verzoek tot schorsing en vernietiging pertinent laattijdig ingediend.

2

Verzoeker schermst met de bewering dat de gemeente de 'verkeerde procedure' heeft uitgehangen, en pas op 19 april 2013 de 'juiste procedure' heeft uitgehangen.

Verzoeker leidt uit een e-mail van Uw Raad van 27-28 mei 2013 (stuk nr. 1 verzoeker) af dat Uw Raad bevestigd zou hebben dat verzoeker nog een verzoekschrift kan indienen "tot 45 dagen na het uithangen van de juiste procedure door de gemeente".

3

Vooreerst kan verwerende partij uit deze e-mails d.d. 27 en 28 mei 2013 geenszins afleiden dat Uw Raad bevestigd heeft dat verzoeker alsnog beroep kon aantekenen tegen de vergunning d.d. 12 maart 2013.

Uw Raad heeft inderdaad bevestigd dat tegen een beslissing van de Deputatie beroep aangetekend kan worden binnen een vervaltermijn van 45 dagen, ingaande de dag na betekening, dan wel de dag na de startdatum van aanplakking.

Uw Raad bevestigde later ook expliciet dat de "startdatum van de aanplakking" slaat op de effectieve aanplakking na de beslissing van de Deputatie, maar dat die datum van aanplakking niet relevant is voor verzoeker, aangezien de beslissing van de Deputatie aan verzoeker werd betekend, en aldus de termijn vanaf die datum diende te worden gerekend.

Echter tekent verzoeker geen beroep aan tegen de beslissing van de Deputatie, doch wel tegen de vergunning d.d. 12 maart 2013.

De e-mails van Uw Raad hebben dienaangaande geen enkele relevantie.

Bovendien kan aan de inlichtingen die de griffiemedewerkers van Uw Raad verschaffen aan rechtzoekenden, geen enkele juridische waarde gehecht worden. Het betreffen zuiver inlichtingen, de rechtzoekende dient nog steeds zelf in te staan voor het naleven van de correcte regelgeving ter zake.

4

Verzoeker meent blijkbaar dat op 21 maart 2013 'de verkeerde procedure' werd aangeplakt 'door de gemeente', en dat pas op 19 april 2013 'de juiste procedure' werd aangeplakt 'door de gemeente'.

*Verzoeker schijnt er van uit te gaan dat de aanplakking op 21 maart 2013 (ten onrechte door verzoeker gekwalificeerd als '**de verkeerde procedure**') de beroepstermijn niet heeft doen starten.*

Artikel 4.7.26, § 4, 6° VCRO bepaalt aangaande de aanplakking:

"een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt er over dat tot aanplakking wordt overgegaan door de aanvrager binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing tot verlening van de vergunning. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen;"

Deze voorschriften werden rigoureus nageleefd:

- de aanvrager heeft bij schrijven van 12 maart 2013 (stuk nr. 6) kennis gekregen van de vergunningsbeslissing van 12 maart 2013

- de aanvrager heeft op 22 maart 2013 een verklaring op eer opgesteld dat zij de bekendmaking van de vergunningsbeslissing heeft aangeplakt op 21 maart 2013 (en dus binnen de 10 dagen), en dat deze bekendmaking gedurende 30 kalenderdagen onafgebroken zal blijven hangen.

Nergens wordt vereist dat deze bekendmaking ook de beroepsmogelijkheden vermeldt.

Er dient enkel bekend gemaakt te worden dat er een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd.

Zelfs al zou het bekendmakingsbericht een verkeerde beroepsprocedure vermelden (wat niet bewezen wordt), dan nog doet dit geen afbreuk aan het feit dat de bekendmaking correct en tijdig werd aangeplakt, en de beroepstermijn voor Uw Raad aldus begon te lopen.

5.

De vergunningsbeslissing, die - zoals wettelijk vereist - de correcte beroepsmogelijkheden vermeldt, werd aldus wel degelijk bekend gemaakt, en kon dan worden opgevraagd, dan wel worden ingekeken, bij de gemeente.

Verzoeker heeft dienaangaande gecorrespondeerd met de gemeente (stuk 13 verzoeker), en heeft ook een beroepschrift bij de Deputatie kunnen opstellen, zodat men er van uit kan gaan dat verzoeker wel degelijk kennis heeft genomen van de vergunningsbeslissing d.d. 12 maart 2013, die de correcte beroepsmogelijkheden vermeldt.

Verzoeker heeft blijkbaar wel binnen de betreffende beroepstermijn (opgesteld op 16 april 2013, bij de Provincie ontvangen op 17 april, en dus binnen de 30 dagen na aanplakking) bij de Deputatie een beroepschrift kunnen indienen. (stuk nr. 7)

Verzoeker was aldus wel degelijk op de hoogte van de startdatum van de beroepstermijn, doch heeft beroep aangetekend bij de Deputatie, en niet bij Uw Raad, zoals nochtans wel uitdrukkelijk in de vergunningsbeslissing d.d. 12 maart 2013 voorzien is.

Aldus heeft de bekendmaking van de vergunning wel degelijk haar doel bereikt: verzoeker heeft kennis kunnen nemen van de vergunningsbeslissing en van de startdatum van de beroepstermijn, en heeft zijn verweer kunnen ontwikkelen.

Echter heeft verzoeker niet de correcte beroepsprocedure gevolgd, die nochtans wel duidelijk aangegeven wordt in de vergunningsbeslissing.

In plaats van de correcte beroepsprocedure, zoals beschreven in de vergunningsbeslissing, te volgen, verkoos verzoeker zich in te richten tot de Deputatie, die hem - zo stelt verzoeker zonder dit echter te bewijzen - het advies gaf om de beroepsprocedure bij de Deputatie te volgen.

Dit advies is uiteraard fout: het is de in de vergunningsbeslissing vermelde beroepsprocedure die geldt, niet de eventueel foutief aangegeven beroepsprocedure in de bekendmaking van die vergunningsbeslissing.

Ook hier geldt echter: dergelijke adviezen gelden als loutere inlichtingen, en er kan geen enkele juridische waarde aan worden gehecht. De rechtzoekende dient nog steeds zelf in te staan voor het naleven van de correcte regelgeving ter zake.

6.

Verwerende partij kan dan ook niet anders dan besluiten dat de vergunning op correcte wijze werd bekend gemaakt.

Verzoeker heeft zich vergist aangaande de te volgen beroepsprocedure.

Echter heeft er zich geen enkele gebeurtenis voorgedaan die de beroepstermijn voor een beroep bij Uw Raad, ingaand op 22 maart 2013, schorste.

*Het verzoekschrift van verzoeker is dan ook pertinent te laat ingediend bij Uw Raad. Het verzoekschrift is **onontvankelijk** wegens laattijdig.*

...

3.

De tussenkomende partij voegt hier nog aan toe:

“ ...

Art. 4.8.16. § 2 voorziet uitdrukkelijk dat de beroepen moeten worden ingesteld binnen een vervaltermijn van 45 dagen, ingaande "de dag na deze van de aanplakking".

Uit het verzoekschrift tot schorsing en vernietiging van de heer Patrick Van Noten blijkt dat deze laatste bijzonder bewust was van het openbaar onderzoek en zelfs e-mailverkeer heeft gevoerd met de gemeente Brasschaat om dienaangaande wijkvergaderingen te beleggen.

Uit een artikel dat de heer Patrick Van Noten vervolgens liet publiceren in de Brasschaatse Film onder de noemer "Procedurefouten" blijkt dat de heer Patrick Van Noten op de hoogte was van de juiste procedure:

"Zoals geschreven in mijn artikel, konden de omwonenden een verzoekschrift indienen bij de Hoge Raad voor Vergunningbewisting. Dit tot 45 dagen vanaf de uithangdatum. Op vrijdag 12 april ging ik kijken naar de uithanging op de Lage Kaart en deze hing met de blanco zijde naar de straatkant, wat een procedurefout is".

Het is derhalve duidelijk dat de heer Patrick Van Noten op vrijdag 12 april 2013 kennis heeft genomen van de verleende stedenbouwkundige vergunning door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van Ruimte Vlaanderen, afdeling Antwerpen, dd. 12 maart 2013.

Binnen de termijn van 45 dagen, te tellen vanaf zaterdag 13 april 2013, diende dan ook het verzoekschrift bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen ingediend te worden.

Volgens de berekeningen van de raadsman van NV Mobistar was de laatste nuttige dag dan ook vrijdag 17 mei 2013.

Zelfs wanneer men de termijn zou berekenen vanaf maandag 15 april 2013, dan komt men nog in het pinksterweekend van 19-20 mei 2013 en is de laatste nuttige dag dinsdag 21 mei 2013.

Het staat derhalve vast dat het ingediende verzoekschrift tot vernietiging en schorsing van de heer Patrick Van Noten, opgesteld op 30 mei 2013, neergelegd ter griffie van de Raad voor Vergunningsbetwistingen op 31 mei 2013, manifest te laat is en derhalve onontvankelijk.

Alle Belgen, met inbegrip van alle Vlamingen, worden geacht de wet en decreten te kennen.

Wanneer de heer Patrick Van Noten gewoon een kopie had gevraagd van de verleende stedenbouwkundige vergunning dd. 12 maart 2013, dan had hij als bijlage daarvan de artikels gelezen, in het bijzonder art. 4.8.16. § 2. Op blz. 9 van de verleende stedenbouwkundige vergunning wordt uitdrukkelijk weergegeven dat men enkel hoger beroep kan aantekenen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, gelet op het feit dat de stedenbouwkundige vergunning is afgeleverd door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, en wordt er met geen woord verwezen naar de procedure voor de deputatie van de provincie Antwerpen.

Het enkele feit dat het formulier van bekendmaking van de gemeente Brasschaat van 18 maart 2013 ook verwees naar de beroepsprocedure voor de deputatie doet er niet toe.

Ten titel van overvloed staat vast dat de heer Patrick Van Noten per brief van de dienst Stedenbouwkundige Vergunningen van de provincie Antwerpen van 25 april 2013 hoe

dan ook op de hoogte werd gesteld van de verkeerde beroepsprocedure. Alsdan was de termijn van 45 dagen nog geenszins verstreken. De heer Patrick Van Noten had toen onmiddellijk de procedure moeten opstarten voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, alsdan nog steeds rekening houdend met de datum waarop hij kennis heeft genomen van de uithanging, door hemzelf bepaald op vrijdag 12 april 2013. Door dit geenszins te doen en te wachten tot 30 mei 2013, resp. de neerlegging op 31 mei 2013, heeft men de beroepstermijn gewoonweg laten voorbijgaan.

Volledigheidshalve is dit reeds door de raadsman van NV Mobistar uitvoerig meegedeeld aan de heer Patrick Van Noten per brief van 12 juni 2013 waarop geen toereikend antwoord volgde.

Het verzoekschrift tot schorsing en vernietiging van de heer Patrick Van Noten dient derhalve als laattijdig en niet-ontvankelijk te worden verworpen.

...

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij is een belanghebbende derde, voor wie de beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.8.11, §2, 1°, b) VCRO, begint te lopen vanaf de dag na deze van aanplakking van de mededeling dat de vergunning verleend is.

Deze mededeling wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

2.

De Raad stelt vast dat het attest van aanplakking dat zich in het administratief dossier bevindt, geen startdatum van de aanplakking vermeldt. De verklaring op eer vermeldt wel een datum (21 maart 2013), maar de rechtskracht van deze verklaring van de aanvrager kan geenszins gelijkgesteld worden met die van een attest van aanplakking, zodat de Raad geen rekening kan houden met deze datum.

De verzoekende partij voegt als stuk 3 foto's bij van de aangeplakte bekendmaking dat op 12 maart 2013 aan de tussenkomende partij onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor de bouw van een telecommunicatiestation en een multi-operatorenbuispyloon met een hoogte van 30 meter. Deze bekendmaking vermeldt 18 maart 2013 als aanplakdatum.

De Raad stelt uit de bijgevoegde foto's vast dat deze bekendmaking naar de verkeerde beroepsmogelijkheden verwijst. Er wordt gesteld dat een administratief beroep tegen de vermelde stedenbouwkundige vergunning kan worden aangetekend bij de deputatie van de provincieraad van Antwerpen, daar waar de betrokken beslissing een beslissing in de bijzondere procedure betreft. Tegen deze laatste beslissingen is enkel een jurisdictioneel beroep bij de Raad mogelijk.

3.

Artikel 35, eerste lid van het decreet van 26 maart 2004 betreffende de openbaarheid van bestuur (verder: openbaarheidsdecreet) bepaalt:

“Een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking, die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, wordt slechts geldig ter kennis gebracht als tevens de beroepsmogelijkheden en de modaliteiten van het beroep worden vermeld.

Bij ontstentenis daarvan neemt de termijn voor het indienen van een beroep een aanvang vier maanden nadat de betrokkene in kennis werd gesteld van de akte of van de beslissing met individuele strekking.”

De vergunningsbeslissing van 12 maart 2013 kan worden beschouwd als een beslissing met individuele strekking in de zin van artikel 35 van het openbaarheidsdecreet.

Aangezien iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen van een vergunningsbeslissing ondervindt, op grond van artikel 4.8.11, §1, eerste lid 3° VCRO een beroep tegen de vergunningsbeslissing van 12 maart 2013 kan instellen bij de Raad, ressorteert deze beslissing rechtsgevolgen voor bestuurden.

Gelet op artikel 4.7.26, §4, 5° en 6° en artikel 4.8.11, §2, b) VCRO geldt de aanplakking van de mededeling dat een stedenbouwkundige vergunning is verleend, als enige kennisgeving van de beslissing voor derde-belanghebbenden.

Hieruit volgt dat door de foutieve vermelding van de beroepsmogelijkheden op de aanplakking van 18 maart 2013, de termijn om een beroep in te stellen voor derde-belanghebbenden niet is begonnen lopen op 18 maart 2013.

4.

De partijen betwisten niet dat de verzoekende partij op basis van de eerste aanplakking tijdig een beroep heeft ingediend bij de (verkeerde) beroepsinstantie die op deze aanplakking staat vermeld.

Met de beslissing van 25 april 2013 wordt het beroep van de verzoekende partij bij de deputatie van de provincieraad onontvankelijk verklaard omdat de verkeerde beroepsprocedure wordt gevolgd.

De partijen betwisten niet dat de mededeling dat op 12 maart 2013 een stedenbouwkundige vergunning werd verleend aan de tussenkomende partij, nogmaals wordt aangeplakt. Uit de foto's van de verzoekende partij blijkt dat deze bekendmaking 19 april 2013 als startdatum vermeldt. Ditmaal worden de juiste beroepsmogelijkheden opgenomen.

Gelet op artikel 35 van het openbaarheidsdecreet, kan de verzoekende partij worden bijgetreden in haar stelling dat door de gebrekkige eerste aanplakking de beroepstermijn pas is begonnen lopen vanaf de tweede, correcte aanplakking op 19 april 2013.

Rekenend vanaf deze datum is het beroep van de verzoekende partij, ingesteld met een aangetekende brief van 30 mei 2013, dus tijdig.

De excepties van de verwerende partij en de tussenkomende partij worden dan ook verworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat zij belang heeft om de bestreden beslissing bij de Raad aan te vechten omdat zij als gevolg van de bestreden beslissing gezondheidsproblemen zal ervaren.

2.

De verwerende partij betwist als volgt het belang van de verzoekende partij:

“ ...

De bewijslast met betrekking tot het belang ligt volledig bij verzoeker. Het is aan verzoeker om concreet toe te lichten welke hinder of nadelen hij vreest te zullen ondergaan, en om zijn uiteenzetting dienaangaande te staven met de nodige stukken.

Uw Raad heeft er in eerdere rechtspraak reeds meermaals op gewezen dat telkens concreet moet aangetoond worden welke nadelen de verzoeker vreest te zullen lijden ingevolge de tenuitvoerlegging van de beslissing (dit vloeit voort uit artikel 4.8.11, § 1, 3° VCRO, dat zeer specifiek vereist dat de zgn. benadeelde "rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden" ingevolge de bestreden beslissing).

Het belang wordt m.a.w. niet vermoed.

Het belang fungeert als één van de ontvankelijkheidsvoorwaarden van het verzoek bij Uw Raad, en raakt de openbare orde.

2.

Verzoeker stelt in zijn "Omschrijving van het belang van de verzoeker" dat er sprake is van "hinder, zelfs burenhinder" in de vorm van "non-stop bestraling", hetgeen een hele reeks potentieel dodelijke aandoeningen bij de mens zou kunnen veroorzaken, en dus de gezondheid van verzoeker "met 100% zekerheid" zal benadelen.

Als staving hiervoor brengt hij een aantal artikelen, waaronder 4 van zijn eigen hand, die volgens hem de schadelijkheid van GSM-masten 'formeel' bewijzen.

Verzoeker stelt ook dat ene Dr. Prof. Havas heeft bewezen dat bij een bepaalde bestraling er 'rouleaux formation' optreedt bij de mens, hetgeen op zichzelf geen dodelijke aandoening is, doch wel aanleiding kan geven tot een hele reeks potentieel dodelijke aandoeningen.

Dit bewijs wordt niet bijgebracht.

3.

Het mag duidelijk zijn dat er controverse, en ook onenigheid, bestaat over de mogelijke schadelijke invloed van de straling van GSM-masten.

Echter brengt verzoeker geen enkel objectief, wetenschappelijk bewijs bij van de schadelijke effecten die een GSM-mast in werking heeft op de mens.

Verzoeker brengt enkel artikelen van eigen hand (waarvan de objectiviteit aldus sterk te betwijfelen valt), en artikelen gepubliceerd op niet-wetenschappelijke websites, bij.

Op geen enkele manier toont verzoeker aldus op objectieve, concrete, gedetailleerde en wetenschappelijk onderbouwde manier aan dat de straling van de op te richten mast zijn gezondheid zal benadelen, of dat deze straling als "hinder, zelfs burenhinder" beschouwd dient te worden.

Het moge ook duidelijk zijn dat indien dergelijk objectief, concreet, gedetailleerd en wetenschappelijk onderbouwd bewijs er wel zou zijn, en het dus zeker zou zijn dat dergelijke straling nefast is voor de menselijke gezondheid, verwerende partij uiteraard niet tot de vergunning van dergelijke masten zou overgaan.

4.

De gezondheidseffecten zijn in wezen beoordeeld door de bevoegde overheid die moet beslissen over de afgifte van een conformiteitsattest onder de stralingsreglementering. (cf. infra)

Dit gebeurt vóór de exploitatie (duidelijk te onderscheiden van de oprichting, waarover de bestreden vergunning handelt) van de geplande installaties.

Zonder dergelijk attest, mag de mast niet actief zijn. De aanvrager zal dus hoe dan ook het afleveren van dat attest afwachten alvorens de mast te bouwen, aangezien zij anders iets bouwt dat zij nooit in gebruik kan nemen.

Desbetreffend heeft Uw Raad (RvVB 17 januari 2012, nr. S/2012/0008) over een stedenbouwkundige vergunning voor een zendstation reeds als volgt geoordeeld:

"Wat betreft de ingeroepen gezondheidsrisico's stelt de Raad vast dat het conformiteitsattest voorligt en dat de afgifte van dit attest het voldoen aan de toepasselijke reglementering met zich meebrengt. Dit betekent dat er werd geoordeeld dat er geen mogelijke risico's zijn voor de gezondheid van de omwonenden, en dus ook niet voor de verzoekende partij."

5.

Tenslotte merkt verwerende partij op dat verzoeker geen stukken bijbrengt aangaande de precieze locatie van zijn woning.

...

Beoordeling door de Raad

Artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bepaalt dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon, die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de bestreden vergunningsbeslissing, bij de Raad beroep kan instellen, maar niet dat deze hinder of nadelen absoluut zeker dient te zijn.

De Raad oordeelt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift en de daarbij gevoegde documenten op voldoende concrete wijze aannemelijk maakt dat er een risico bestaat dat zij gezondheidsproblemen kan ondervinden als gevolg van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft dan ook het in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bepaalde belang om bij de Raad beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing.

De Raad verworpt de exceptie van de verwerende partij.

VII. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar eerste middel stelt de verzoekende partij:

“ ...

De geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur:

Overeenkomstig het oordeel van het Hof van Cassatie in zijn arrest van 7 maart 1963 : “De machten welke de wet aan de administratie in het algemeen toekent stellen haar ‘niet’ vrij van de verplichtingen van voorzichtigheid, welke zich aan allen opdringt. Zo is elk overheidsoptreden toetsbaar aan art. 1382 B.W. “ De bestuurshandelingen getuigen daarom van ‘onbehoorlijk bestuur’.

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop:

“ ...

SCHENDING ARTIKEL 1382 BW

Verzoeker toont niet concreet aan welke ‘fout’ het bestuur maakte, noch welke concrete schade er rechtsreeks uit deze ‘fout’ voortvloeit.

Verzoeker verwijst enkel naar de vaststaande Cassatierechtspraak die stelt dat ook overheidsoptreden te toetsen is aan artikel 1382 BW, en stelt vervolgens zonder meer dat de bestuurshandelingen daarom van ‘onbehoorlijk bestuur’ getuigen.

Dit betreft geenszins een correcte toetsing aan artikel 1382 BW, laat staan dat Uw Raad hieruit inderdaad een schending van de algemene zorgvuldigheidsnorm zou kunnen afleiden, die vervolgens aanleiding kan geven tot het onwettig verklaren van de bestreden beslissing.

*Dit middel valt niet te beschouwen als een ‘middel’, en is dus **ongegrond**.*

...”

3.

De tussenkommende partij voegt hier nog aan toe:

“ ...

4.3.1. Het eerste middel is behept met een obscuri libelli “De geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur”

Het inleidend verzoekschrift tot schorsing en vernietiging geeft geen detail weer van de regeling, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk waarvan een schending wordt ingeroepen.

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State en van uw Raad voor Vergunningsbetwistingen dat men op zijn minst moet duiden welke regelgeving geschonden is, welke stedenbouwkundige verordeningen niet zijn nageleefd en welke beginselen van behoorlijk bestuur niet zijn geëerbiedigd.

*Het gewoon stellen dat de regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden, is geen rechtsgeldig middel en dient te worden afgewezen overeenkomstig de vaststaande obscuri libelli.
..."*

4.

In haar wederantwoordnota voegt de verzoekende partij niets toe met betrekking tot dit middel.

Beoordeling door de Raad

Een middel bestaat overeenkomstig artikel 11, tweede lid, 7° Procedurebesluit uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze rechtsregel, dit voorschrift of dit beginsel volgens de verzoekende partij geschonden wordt.

De verzoekende partij omschrijft in haar eerste middel echter niet hoe de verwerende partij met de bestreden beslissing "de verplichtingen van voorzichtigheid" schendt, noch preciseert ze hoe de bestuurshandeling getuigt van onbehoorlijk bestuur en welke algemene beginselen van behoorlijk bestuur zouden zijn geschonden, zodat het middel niet ontvankelijk is.

Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar tweede middel roept de verzoekende partij de volgende schending in:

" ...

a) *Fouten gemaakt door het gemeentebestuur voor wat betreft haar taak 'het openbaar onderzoek' betreffende : "De wijze waarop de regelgeving, voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur naar het oordeel van de verzoeker geschonden worden:*

1) *Het gemeentebestuur heeft geen wijkvergadering gehouden, niettegenstaande de inplanting van een GSM-mast met multi-operatorengebruik een erg controversiële zaak is en niettegenstaande het gemeentebestuur dit gewoonlijk altijd doet!*

2) *De affiche met de bekendmaking heeft 'niet' gedurende 30 dagen uitgehangen.*

Dit was géén eenmalig feit! Dit is in het totaal "3" keer gebeurd!!! De tweede keer: zie mijn bewijsstukken nr 3 - 5 foto's -. De derde keer de uithanging van de goede procedure sedert 19 april, die er maar enkele dagen heeft gehangen!!! Dit zijn dus "formele malafide procedurefouten" waarbij "ter kwader trouw is gehandeld!!!

3) *Het gemeentebestuur heeft "wetenschappelijk bewezen" gevaren voor GSM-masten" gewoon naast zich neergelegd, op een ogenblik dat het*

gemeentebestuur nog in de mogelijkheid was om op basis van “voortschrijdende inzichten” (is mij medegedeeld door RWO zelf!) het onderzoek en de behandeling door Ruimtelijke Ordening “tijdelijk of definitief stop te zetten” en zoals het hoort de zaak “eerst” aan de gemeentelijke milieudienst voor onderzoek te geven en toch eerst een wijkvergadering te beleggen, overeenkomstig de beginselen van behoorlijk bestuur. Doch, in tegenstelling met behoorlijk bestuur heeft het gemeentebestuur eerst het onderzoek en de behandeling door Stedenbouwkundige Ambtenaar laten afhandelen en de vergunning laten uitreiken en heeft dan pas de zaak in onderzoek gegeven aan de gemeentelijke milieudienst. Deze ‘omgekeerde wereld’ strookt niet met de beginselen van behoorlijk bestuur! (zie de feiten in mijn artikel bewijsstuk nr.9)

C) Overige procedurefouten gemaakt door het gemeentebestuur met betrekking tot deze vergunning

- 1) *Het aanplakbiljet met de bekendmaking van de Stedenbouwkundige vergunning, waarop de beroepsmogelijkheden staan uitgelegd, werd niet reglementair uitgehangen, namelijk met de blanco-zijde naar de straatkant en was bovendien een ‘foute procedure’!*
- 2) *In afspraak met de Provincie heeft de gemeente op 19 april de juiste procedure uitgehangen, doch aanzienlijk vervroegd “de wettelijk bepaalde periode” beëindigd.*

...

2.

De verwerende partij antwoordt hierop:

“ ...

Verwerende partij brengt in haar stuk nr. 4 de stukken aangaande het openbaar onderzoek bij, namelijk de aanplakbrief (alsmede een op 22 november 2013 gedateerde foto van de daadwerkelijke aanplakking ervan), de notulen van het Schepencollege dienaangaande, het schrijven aan NV MOBISTAR dienaangaande, plannen en brieven aan de aanpalende eigenaars, en tenslotte alle ingediende bezwaren, waaronder ook dat van verzoeker.

Uit stuk nr. 5 (bijlage a) verslag gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar) blijkt dat er inderdaad gemeld geweest is dat het bekendmakingsbericht van het openbaar onderzoek verdwenen was, maar de bekendmaking werd toen opnieuw aangeplakt.

2

Verwerende partij merkt op dat er 4 bezwaarschriften werden ingediend, allen binnen de termijn van het openbaar onderzoek.

Deze bezwaarindieners, waarvan er één zelfs nog niet ter plaatse woont, waren dus blijikbaar wel op de hoogte van de duurtijd van het openbaar onderzoek.

Verzoeker heeft ook niet slechts enkele dagen of enkele weken te laat zijn bezwaar ingediend. Verzoeker heeft pas op 4 maart 2013, ruim 2 maanden nadat het openbaar onderzoek was afgelopen, een bezwaarschrift ingediend.

Het is bijzonder vreemd dat wanneer 4 bezwaarindieners wel de correcte termijn kenden en respecteerden, de laattijdigheid van het bezwaarschrift van een vijfde bezwaarindiener

te wijten zou zijn aan het feit dat de bekendmaking van het openbaar onderzoek niet gedurende 30 dagen zou hebben uitgehangen.

3

Bovendien is het inzake de bekendmaking aangaande het openbaar onderzoek niet uitdrukkelijk verplicht gesteld om gedurende 30 kalenderdagen uitgehangen te worden.

Dit is wel zo voor de bekendmaking van de vergunningsbeslissing.

Aangaande het openbaar onderzoek geldt dat dit 30 dagen moet duren, en dat de exacte duurtijd bekendgemaakt dient te worden.

Het openbaar onderzoek heeft effectief 30 dagen geduurd, en de bekendmaking dienaangaande heeft wel degelijk uitgehangen.

4

De regels van het openbaar onderzoek werden dan ook correct nageleefd.

5

Verwerende partij wijst er op dat de gemeente inzake de voorliggende geen enkele beoordeling heeft gedaan of beslissing heeft genomen.

Zij heeft enkel het openbaar onderzoek georganiseerd, en nadien geadviseerd aangaande de vergunningsaanvraag.

De argumenten van verzoeker dat het gemeentebestuur 'een wijkvergadering had moeten houden', of dat het gemeentebestuur 'het onderzoek en de behandeling door Ruimtelijke Ordening had moeten stopzetten', slaan dan ook nergens op.

6

*Dit middel is **ongegrond**.*

C. AANGAANDE DE SCHENDING VAN DE REGELS M.B.T. DE BEKENDMAKING VAN DE VERGUNNING

1.

Een fout in de aanplakking kan nooit leiden tot nietigheid van de stedenbouwkundige vergunning.

2.

Aangaande de bewering van verzoeker dat de aanplakking 'met de blanco zijde naar de straatkant en bovendien een foute procedure' merkt verwerende partij op dat iedereen de aanplakking kan komen omdraaien (en er dan een foto van kan nemen) maar dat dit aan de rechtsgeldigheid van de aanplakking geen afbreuk doet.

Verzoeker heeft ter zake geen PV laten opstellen, of op andere objectieve wijze deze beweerdelijk 'gebrekkige' aanplakking laten vaststellen, zodat besloten dient te worden dat ter zake geen bewijs voorgebracht wordt door verzoeker.

De aanvrager heeft, zoals het hoort, ingestaan voor de duidelijke aanplakking van de bekendmaking.

Verzoeker heeft bovendien geen belang bij deze argumentatie, aangezien hij een beroepschrift heeft kunnen opstellen.

3

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen zij hierover reeds uiteenzette in het onderdeel aangaande de tijdigheid van het verzoekschrift van verzoeker.

De bekendmaking gebeurde correct, en de beroepstermijn liep van 22 maart 2013 tot 5 mei 2013, verlengd tot 6 mei 2013.

*Dit middel is **onontvankelijk** wegens gebrek aan belang, minstens **ongegrond**.*

...”

3.

De tussenkomende partij voegt hier nog aan toe:

“ ...

Het staat vast dat de heer Patrick Van Noten tijdig op de hoogte is gesteld van het openbaar onderzoek van 23 november tot en met 24 december 2012. Dit blijkt uit de veelvuldig betaalde artikels van de heer Patrick Van Noten, onder andere in de Brasschaatse Film, en zijn aandringen bij het gemeentebestuur te Brasschaat om informatievergadering / wijkvergadering te organiseren.

Een dergelijke informatievergadering is echter niet voorgeschreven in het Vlaams Gewest voor dergelijke stedenbouwkundige vergunningsaanvragen. De gemeente Brasschaat kan er derhalve moeilijk gevolg aan geven met de openbare financiën.

Uiteraard had Patrick Van Noten zelf tijdens het openbaar onderzoek een dergelijke wijkvergadering kunnen organiseren, in overeenstemming met de vrijheid van vergadering die in de Belgische Grondwet is gegarandeerd en had hij gerust de operator NV Mobistar kunnen uitnodigen om alle toelichting te verschaffen met betrekking tot het beweerde stralingsgevaar.

De heer Patrick Van Noten heeft er voor gekozen om de polemiek te voeren in een plaatselijke krant, de Brasschaatse Film, met betaalde artikels, wat uiteraard ook zijn goed recht is.

Hieruit blijkt dat het openbaar onderzoek zeker duidelijk was voor de heer Patrick Van Noten en dat hij ten volle de door hem nuttig geachte middelen heeft aangewend om zijn standpunt kenbaar te maken, zowel via bezwaarschrift als via de vox populi.

Als dusdanig heeft de heer Patrick Van Noten derhalve geen belang meer om het betreffend tweede middel te doen gelden met betrekking tot het gebrekkig openbaar onderzoek.

Volkomen terecht heeft de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar in zijn stedenbouwkundige vergunning van 12 maart 2013 gesteld:

"Het bezwaar handelt over het feit dat de affiche met de bekendmaking niet gedurende 30 dagen heeft uitgehangen. Gelet op een uitspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat, indien er een bezwaar is uitgebracht, het doel van het openbaar onderzoek is bereikt, en daarmee geldig is".

Het feit dat de heer Patrick Van Noten geen belang heeft aan zich met het ingeroepen tweede middel, dat daarenboven onjuist is, kan hiermee worden bevestigd.
..."

4.

In haar wederantwoordnota voegt de verzoekende partij niets toe met betrekking tot dit middel.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij lijkt met dit middel in hoofdzaak de houding van de gemeente Brasschaat en haar college van burgemeester en schepenen te bekritisieren. Niet het gemeentebestuur is echter de auteur van de bestreden beslissing, maar wel de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

De verzoekende partij toont niet concreet aan in welke mate de beweerde '*fouten gemaakt door het gemeentebestuur*' de wettigheid van de in casu bestreden vergunningsbeslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zouden aantasten.

De Raad stelt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier vast dat de verwerende partij alle verplichte adviezen heeft ingewonnen en hier in haar beoordeling ook rekening mee heeft gehouden. Dat het gemeentebestuur na het verlenen van de stedenbouwkundige vergunning door de verwerende partij haar milieudienst inlicht, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

2.

Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel van behoorlijk bestuur verplicht het college van burgemeester en schepenen bovendien tot het organiseren van een wijkvergadering over bouwprojecten die op til zouden zijn.

De verzoekende partij beweert verder dat de aankondiging van het openbaar onderzoek geen dertig dagen zou hebben aangehangen, maar toont dit niet met concrete stavingstukken aan.

3.

In zoverre de verzoekende partij in dit middel ten slotte de aanplakking van de mededeling dat een stedenbouwkundige vergunning is verleend, bekritiseert, merkt de Raad op dat deze gebrekkige aanplakking op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de verleende stedenbouwkundige vergunning. Deze gebrekkige aanplakking heeft enkel gevolgen voor de aanvang van de beroepstermijn, zoals besproken onder het voorgaande punt V.A. "Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep".

Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar derde middel roept de verzoekende partij de volgende schending in:

“ ...

De gebruikte motivatie bij de besluitvorming van de Gemachtigde Ambtenaar in de Stedenbouwkundige vergunning bevat enkele “drogredenen” wat niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen.

1) Algemeen: Het openbaar onderzoek, dat georganiseerd was door het gemeentebestuur was niet gevoerd zoals wettelijk is bepaald, zodat de Gemachtigde Ambtenaar in de vergunning ‘niet’ kan stellen dat dit openbaar onderzoek overeenkomstig de wettelijke bepalingen is gevoerd, waardoor deze vergunning niet de gestelde vereisten bevat ..

2) De Gemachtigde Ambtenaar gaat in de vergunning voort op de stelling (blz. 3 bovenaan) dat kan worden gesteld dat het telecommunicatiestation met multi-operatorenbuispyloon ter bevordering van het algemeen belang en ten dienste van de gemeenschap staat en het algemeen belang dient!?!

Als met 100% zekerheid kan gesteld worden dat de H F E M stralingen van dergelijke multi-operatorenbuispyloon “schadelijk zijn voor de gezondheid en milieu”, kan men hier moeilijk spreken van “ter bevordering van het algemeen belang”, zeker rekeninghoudende dat alle telecommunicatie waarvoor deze multi-operatorenbuispyloon zou dienen, ook langs de kabel kan en hierbij geen schadelijke stralingen veroorzaken en zeker rekeninghoudende met “het feit” dat: “als men met een GSM rond gaat in een straal tot 1 km rond de geplande inplantingsplaats, stelt men vast dat er overal ‘voldoende’ zend- en ontvangstbereik is, zodat er geen noodzaak kan worden aangetoond.

3. De gemachtigde Ambtenaar motiveert: “Het oprichten van een mast is als dusdanig dienstig voor de gemeenschap (waaronder de omwonenden)”. Als men dit motiveert met “algemeen belang” moet men ook kunnen bewijzen dat de meerderheid van de omwonenden dit wensen!!!

Voor die enkele telecommunicatie-verslaafden kan men moeilijk spreken over “algemeen belang. Die enkele telecommunicatie-verslaafden kunnen ook draadloos communiceren in hun eigen huis via router, home-wireless lan of home wifi. (Bovendien wordt er hier niet gevraagd om vergunningen voor inplanting van GSM-masten in het algemeen te verbieden, maar wel op die plaats. Er zijn voldoende plaatsen waar “een inplanting van een GSM-mast “ geen straling boven de 500 µW/m2 veroorzaakt in leefruimten!)

4. De aangehaalde motivatie op blz 2 van de vergunning naar aanleiding van het feit dat de affiche voor het openbaar onderzoek met de bekendmaking geen 30 dagen heeft uitgehangen, en dat de Raad van State ooit voor een dergelijk geval had gesteld dat diegene die in zijn bezwaar stelt dat de affiche geen 30 dagen is uitgehangen, dit hier geen bezwaar kan zijn, omdat voor die bezwaarmaker het doel van het openbaar onderzoek is bereikt. Dit kan niet veralgemeend worden, omdat dit inderdaad wel geldt voor die éne bezwaarmaker, maar niet voor de vele andere burgers (waaronder ikzelf), die door het niet ten volle 30 dagen uit te hangen, “dit niet hebben gezien en geen bezwaar hebben kunnen indienen! Dit is hier een “formele procedure fout”! Gelieve hier rekening te houden met het feit dat dit “3 keer” is gebeurd en dit enkel als “ter kwader trouw” kan gezien worden! Dus zijn er hier “3” formele procedurefouten gebeurd!

5. Wetende dat heden bewezen is dat de stralingen van een multi-operatorenbuispyloon “schadelijk” zijn voor mens en milieu, is het fout en kan het ‘niet’ volgens de wettelijke bepalingen om de bezwaren met betrekking tot de gezondheid niet te weerhouden!

..."
2.

De verwerende partij antwoordt hierop:

"...

Het openbaar onderzoek werd wel degelijk volgens de regels gevoerd, zodat de vermeldingen dienaangaande in de vergunningsbeslissing ook correct zijn.

De oprichting van de mast in kwestie dient wel degelijk het algemeen belang.

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing:

"In het arrest "De Vlieger" (nr. 93.975 van 14 maart 2001) heeft de Raad van State aangenomen dat een GSM, UMTS of draadloos internet zendinstallatie, al wordt de aanvraag ingediend door een private commerciële onderneming, een openbare nutsvoorziening is en derhalve bestaanbaar is met de bestemming op het desbetreffend plan.

Ter illustratie kan verwezen worden naar de omzendbrief van 8/07/1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen. Daaruit blijkt immers overduidelijk dat onder gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen dienen te worden begrepen voorzieningen die gericht zijn op de bevordering van het algemeen belang en die ten dienste van de gemeenschap worden gesteld.

Ook kan er ter zake overigens worden verwezen naar het besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse Regering tot aanwijzing van de werken, handelingen of wijzigingen van algemeen belang en tot regeling van het vooroverleg met de Vlaamse bouwmeester (Belgisch Staatsblad 19 mei 2000) waarin de werken van algemeen belang worden omschreven.

In artikel 3.4° van voormeld besluit worden onder meer als kleine werken van algemeen belang beschouwd:

"De lokale openbare leidingen voor het telefoon, verkeer en voor andere, al dan niet draadloze communicatienetwerken, met inbegrip van de bijhorende infrastructuur, zoals pylonen en masten." In dit licht dient te worden aangenomen dat de betrokken zendmast het algemeen belang dient en derhalve wel degelijk als een bouwwerk voor openbaar nut of gemeenschapsvoorziening dient beschouwd te worden. Het oprichten van een mast is als dusdanig dienstig voor de gemeenschap (waaronder de omwonenden)."

Het is geenszins vereist dat de noodzaak voor dergelijke mast wordt aangetoond, of dat bewezen wordt dat de meerderheid van de omwonenden deze mast wenst.

Aangaande de gezondheidsaspecten, stelt de vergunningsbeslissing duidelijk:

"...."

en

"...,"

Verwerende partij heeft aldus op zeer gemotiveerde wijze de bezwaren aangaande de gezondheidsrisico's niet aangenomen.

*Dit middel is **ongegegrond**.*

...”
3.

De tussenkommende partij voegt hier nog aan toe:

“ ...

Allereerst moet worden gesteld dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zeer nauwkeurig en uitvoerig de zes soorten bezwaren heeft samengevat en behandeld. De formele motivatieplicht is derhalve zeker nageleefd.

In het verzoekschrift tot schorsing en vernietiging van de heer Patrick Van Noten tracht men echter te stellen dat al deze overwegingen behept zijn met drogredenen. Vervolgens gaat men hoofdzakelijk stellen dat men met een andere norm dan wettelijk voorgeschreven door het Vlaamse Gewest dient rekening te houden, met name 500 $\mu\text{W}/\text{m}^2$, daar er anders 100% zekerheid is dat het schadelijk zou zijn voor gezondheid en milieu.

Uiteraard staat het Patrick Van Noten vrij om de bestaande Vlaamse wetgeving aan te vechten die de normering bepaalt, waarbij wordt rekening gehouden met diverse bronnen van straling. Wanneer deze wetgeving echter niet wordt aangevochten, ook niet op grond van art. 159 Gw., kan men moeilijk de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar ten kwade duiden dat deze wetsconform heeft gehandeld door naar de bestaande wetgeving te verwijzen, zoals hierboven aangehaald.

Het staat derhalve vast dat de stedenbouwkundige vergunning zowel formeel als materieel correct en voldoende is gemotiveerd in rechte en in feite.

...”

4.

In haar wederantwoordnota voegt de verzoekende partij niets toe met betrekking tot dit middel.

Beoordeling door de Raad

Een middel bestaat overeenkomstig artikel 11, tweede lid, 7° Procedurebesluit uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en van de wijze waarop deze rechtsregel, dit voorschrift of dit beginsel volgens de verzoekende partij geschonden wordt.

De verzoekende partij stelt in dit middel dat de gebruikte motivatie bij de besluitvorming enkele “drogredenen” zou bevatten, wat niet in overeenstemming zou zijn “met de wettelijke bepalingen.”

De verzoekende partij specificeert in dit middel echter niet welke wettelijke bepalingen, beginselen van behoorlijk bestuur of stedenbouwkundige voorschriften op welke wijze dan concreet door de verwerende partij in de bestreden beslissing geschonden zouden zijn, zodat het middel niet ontvankelijk is.

Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde, vijfde en zesde middel

Standpunt van de partijen

1.

In haar vierde, vijfde en zesde middel roept de verzoekende partij de volgende schendingen in:

“ ...

E) Betreft alle aangehaalde toepasselijke feiten, gelet op Art. 23 van de grondwet:

letterlijk citaat: "Iedereen heeft het recht een menswaardig leven te leiden. 4° Het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu".

F) Betreft alle aangehaalde toepasselijke feiten, gelet op Art. 544 B.W.:

letterlijk citaat: "Eigendom is het recht om op de meest volstrekte wijze van een zaak het genot te hebben en daarover te beschikken ..."

G) Betreft alle aangehaalde toepasselijke feiten, gelet op art 1383 B.W.:

letterlijk citaat: "Ieder is aansprakelijk niet alleen voor de schade welke hij door zijn daad, maar ook voor die welke hij door zijn nalatigheid of door zijn onvoorzichtigheid heeft veroorzaakt."

..."

2.

De verwerende partij antwoordt hierop:

“ ...

AANGAANDE DE SCHENDING VAN ARTIKEL 23 GW

Deze grondwetsbepaling is er op gericht om geen wetten te stemmen of andere algemeen geldende (noch individuele) beslissingen te nemen die het huidige niveau van de milieubescherming naar beneden halen.

Aangezien de vergunningsbeslissing werd genomen in overeenstemming met alle geldende stedenbouw- en milieuregelgeving - die net dient om het niveau van de milieubescherming op peil te houden en zelfs te verbeteren - kan dienaangaande bezwaarlijk aangenomen worden dat de vergunningsbeslissing artikel 23 GW zou schenden.

*Dit middel is **ongegrond**.*

AANGAANDE DE SCHENDING VAN ARTIKEL 544 BW Artikel 544 BW is een wetbepaling die de burgerlijke belangen aangaat.

Stedenbouwkundige vergunningen worden steeds afgeleverd met voorbehoud van de burgerlijke belangen.

Indien de aanvrager ingevolge de stedenbouwkundige vergunning inderdaad artikel 544 BW zou schenden, is het aan verzoeker om ter zake de burgerlijke rechter te vatten.

*Artikel 544 BW heeft geen enkele relevantie inzake de vergunningsbeslissing. Dit middel is **ongegrond**.*

AANGAANDE DE SCHENDING VAN ARTIKEL 1383 BW

De 'procedurefouten' waarnaar verzoeker verwijst, en die blijkbaar dan de schadeveroorzakende 'nalatigheid' of 'onvoorzichtigheid' van de vergunningverlenende overheid zouden uitmaken, werden hierboven allemaal weerlegd.

Er is geen sprake van 'procedurefouten', en ook niet van 'nalatigheid' of 'onvoorzichtigheid', laat staan dat verzoeker concreet schade en een oorzakelijk verband aantoonst.

...

3.

De tussenkomenende partij voegt hier nog aan toe:

“ ...

4.3.4. Schending van art. 23 Grondwet, het recht op bescherming van een gezond leefmilieu

Het is vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vergunningsbetwistingen dat men geenszins een directe werking kan vorderen van betreffende grondwettelijke bepaling.

Hoogstens kan art. 23 Gw. worden ingeroepen wanneer er geen enkele normering is, wat geenszins het geval is, en kan men desgevallend door het Grondwettelijk Hof verzoeken om bestaande wetgeving die het gezond leefmilieu fundamenteel miskent, te schorsen of te vernietigen.

Wanneer er echter een duidelijke Vlaamse wetgeving is, geruggensteund op Vlarem II, geenszins aangevochten voor de Raad van State of overeenkomstig art. 159 Gw., kan men geenszins art. 23 Gw. lukraak van toepassing achten.

...”

4.

De verzoekende partij voegt in haar wederantwoordnota niets toe met betrekking tot deze middelen.

Beoordeling door de Raad

De Raad merkt vooreerst op dat het artikel 23 van de Grondwet (dat bepaalt dat het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu moet worden gewaarborgd door de wet of het decreet) geen rechtstreekse werking heeft, zodat de verzoekende partij zich niet met goed gevolg op dit artikel kan beroepen.

In zoverre de verzoekende partij verder de schending inroept van artikel 544 en 1383 van het Burgerlijk wetboek, wenst de Raad te wijzen op het artikel 4.2.22, §1 VCRO. Dit artikel bepaalt dat vergunningen een zakelijk karakter hebben en dat zij worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.

Geschillen over burgerlijke rechten behoren krachtens artikel 144 van de Grondwet uitsluitend tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken. Het is niet de taak van de vergunningverlenende overheid en evenmin van de Raad om te oordelen over het bestaan en de omvang van enige subjectieve burgerlijke rechten.

In zoverre de verzoekende partij meent dat haar eigendomsrecht wordt beknot door de bestreden beslissing en zij er schade door lijdt in de zin van artikel 1383 van het Burgerlijk Wetboek, zal zij zich dan ook tot de burgerlijke rechtbank moeten wenden.

Het vierde, vijfde en zesde middel wordt verworpen.

E. Zevende middel

Standpunt van de partijen

In haar wederantwoordnota werpt de verzoekende partij nog het volgende middel op:

“ ...

Het schenden en ‘niet volgen’ van de regelgeving van de telecomcode die de vergunningverlenende overheden dienen te volgen! Ik stelde hiertoe de vraag aan de gemeentesecretaris (zie bewijsstuk nr. 25) en hij was er zich terdege van bewust dat eerst moest voldaan zijn aan “de wettelijke verplichtingen” tot gedeeld gebruik (site sharing) alvorens een vergunning kon uitgeschreven worden voor een multi-operatoren-GSM-mast”, niet voldaan werd aan deze verplichting (zoals gebleken is, is een intentieverklaring ontoereikend en compleet waardeloos (een intentie is maar een intentie en houdt totaal geen verplichting in!!!), dient deze vergunning ongeldig verklaard te worden. In deze telecomcode staat te lezen bij “verplichtingen tot medegebruik” dat voor masten van 30 meter hoog, die normaal uitsluitend gebruikt worden op domeinen voor autosnelwegen, ik citeer letterlijk “... dat enkel tot plaatsing overgegaan kan worden, indien operatoren zich akkoord verklaren tot uitvoering van medegebruik! (Ik weet ondertussen meerdere “multi-operatoren-Gsm-masten staan, met maar één operator er op, “de vergunningaanvrager”(!) Dergelijke misbruiken dienen gestopt te worden, want anders is tekst in de Europese regelgeving, waarvan de Belgische regelgeving is afgeleid, “een dode letter”. Daar staat over de reden voor “gedeelde gebruik”, ik citeer letterlijk: teneinde het milieu, de volksgezondheid en de openbare veiligheid te beschermen of om stedenbouwkundige of planologische redenen ...! Deze tekst is een dode letter met de “waardeloze intentieverklaringen”! Ik zal hierbij nog een ander voorbeeld geven:

...”

Beoordeling door de Raad

Alleen het inleidend verzoekschrift geldt principieel als uitgangspunt voor de beoordeling van de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de middelen waarop een beroep bij de Raad steunt.

De verzoekende partij moet een middel, zelfs wanneer het de openbare orde raakt, dus in het verzoekschrift ontwikkelen, behalve wanneer de grondslag ervan pas later aan het licht is kunnen komen.

Het in de wederantwoordnota door de verzoekende partij ontwikkeld middel heeft betrekking op de schending van de telecomcode. De Raad oordeelt dat het niet in te zien valt, en de verzoekende partij argumenteert dit ook niet, waarom het onmogelijk was om dit middel al in het

verzoekschrift aan te voeren. Het voor het eerst in haar wederantwoordnota opgeworpen bijkomend middel is dan ook onontvankelijk.

Het zevende middel wordt verworpen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de nv MOBISTAR is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt het beroep.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 275 euro, ten laste van de verzoekende partij.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 31 mei 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vijfde kamer, samengesteld uit:

Pieter Jan VERVOORT, voorzitter van de vijfde kamer,

met bijstand van

Thibault PARENT, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vijfde kamer,

Thibault PARENT

Pieter Jan VERVOORT